

13. ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΕΡΕΜΙΑ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Ίδού, έρχονται ημέραι, λέγει Κύριος, και θέλω ανεγείρει εις τον Δαβίδ βλαστόν δίκαιον, και βασιλεύς θέλει βασιλεύσει, και ευμερήσει, και εκτελέσει κρίσιν και δικαιοσύνην επί της γης.» Ιερεμίας 23/κγ' 5.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Ιερ. 2/β' 13, 6/ζ' 20, 7/ζ' 1-10, Ματθ. 9/θ' 12, Δευτ. 6/ζ' 5, Ιερ. 10/ι' 1-15, 23/κγ' 1-8.

Βρισκόμαστε στο τέλος της μελέτης μας για τον Ιερεμία. Η ιστορία του προφήτη ήταν μία περιπέτεια με πολύ δράμα, πλούσια σε αισθήματα και εντάσεις. Όπως όλοι οι προφήτες, ο Ιερεμίας έφερε ένα μήνυμα από τον Κύριο για τον λαό, σε συγκεκριμένο χρόνο και τόπο, και κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες.

Και παρά τις ριζικές διαφορές των συνθηκών εκείνης της εποχής με τις συνθήκες της δικής μας εποχής, και όλων των γενεών που διάβασαν τα γραπτά του Ιερεμία, υπάρχουν κάποιες βασικές αρχές που ισχύουν για το λαό του Θεού όλων των εποχών. Όπως το θέμα της πίστης στον Θεό και της υπακοής στις εντολές Του. Όπως η αληθινή θρησκεία που έρχεται από την καρδιά, σε αντίθεση με τις ανούσιες και νεκρές τελετές που αφήνουν τους ανθρώπους σε μία λανθασμένη κατάσταση αυταρέσκειας. Όπως η προθυμία των ανθρώπων να ακούσουν το ορθό ακόμη κι αν είναι αντίθετο με αυτό που θέλουν. Όπως η αληθινή αναζωπύρωση και μεταρρύθμιση. Όπως η εμπιστοσύνη στον Κύριο και στις υποσχέσεις Του, και όχι στον άνθρωπο. Και όπως πολλά άλλα.

Αυτήν την εβδομάδα θα δούμε κάποια μαθήματα που μπορούμε να πάρουμε από την αποκάλυψη της αγάπης του Θεού για το λαό Του, ακόμη και μέσα από τις ηχηρές προειδοποιήσεις που τους δόθηκαν για τις πράξεις τους.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΙΕΡΕΜΙΑ

Οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας κατανοούμε ότι στον πυρήνα της Μεγάλης Διαμάχης υπάρχει ένα σημαντικό ζήτημα: Ποιος είναι ο χαρακτήρας του Θεού; Πώς είναι πραγματικά ο Θεός; Είναι ο τύραννος που παρουσιάζει ο Σατανάς ή είναι ο στοργικός και γεμάτος αγάπη Πατέρας που θέλει το καλό μας; Αυτές οι ερωτήσεις στην πραγματικότητα είναι οι πιο σημαντικές σε όλο το σύμπαν. Εξάλλου, ποια θα ήταν η κατάσταση μας εάν ο Θεός δεν ήταν στοργικός και καλός αλλά τύραννος και βάνουσσος; Καλύτερα να μην υπήρχε ο Θεός εάν θα ήταν έτσι.

Επομένως, αυτές οι ερωτήσεις είναι υψίστης σημασίας. Ευτυχώς έχουμε τις απαντήσεις, τις οποίες μπορούμε να δούμε στο Σταυρό.

«Ποτέ δεν πρόκειται να λησμονηθεί ότι Εκείνος σήκωσε το βάρος της ενοχής και της αισχύνης, της αισχύνης της αμαρτίας, ότι γεύθηκε την οδυνηρή πείρα της αποστροφής του προσώπου του Πατέρα, μέχρι που η καρδιά Του σπάρανε από τον πόνο για τη χαμένη ανθρωπότητα και η ζωή Του καταθρυμματίσθηκε πάνω στο σταυρό του Γολγοθά. Η σκέψη ότι Αυτός ο Δημιουργός του σύμπαντος, Αυτός ο απόλυτος Ρυθμιστής κάθε πεπρωμένου, καταδέχθηκε να αφήσει κατά μέρος τη δόξα Του και να ταπεινωθεί από αγάπη για τον άνθρωπο, θα προκαλεί τον αιώνιο θαυμασμό και τη λατρεία του σύμπαντος.» Ε. Χουάιτ, Τ.Π.Σ. σ. 777.

Πώς φανερώνονται η φύση και ο χαρακτήρας του Θεού στα παρακάτω εδάφια; Τι μας λένε αυτά τα εδάφια για τον Θεό;

Ιερ. 2/β' 13.....

Ιερ. 5/ε' 22.....

Ιερ. 11/α' 22.....

Ιερ. 31/λα' 3.....

Ιερ. 3/γ' 7.....

Αυτές είναι μερικές μόνο από τις πολλαπλές εικόνες που χρησιμοποιούνται στο βιβλίο αυτό για να μας φανερώσουν μέρος της φύσης και του χαρακτήρα του Θεού. Αυτός είναι η Πηγή της ζωής, ο ισχυρός Δημιουργός, ο Θεός της κρίσης, ο Θεός που μας αγαπά και μας καλεί επανειλημμένα, να μετανοήσουμε για τις αμαρτίες μας και να αφήσουμε το δρόμο που οδηγεί στην καταστροφή.

ΣΚΕΨΗ: Τι ενδείξεις του στοργικού χαρακτήρα του Θεού έχετε δει στη ζωή σας;

ΤΕΛΕΤΕΣ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΙΑ

Η θρησκεία που παρουσιάζει η Αγία Γραφή, η θρησκεία που ο Θεός έδωσε στην ανθρωπότητα, ανέκαθεν ήταν «οργανωμένη».

Από την άλλη, δεν χωράει αμφιβολία ότι στο βιβλίο του Ιερεμία, ο Κύριος ήθελε να τραβήξει την προσοχή του λαού Του από τις ψυχρές και άψυχες αλλά καλά οργανωμένες τελετές στις οποίες στήριζαν την πίστη τους και κάλυπταν τις αμαρτίες τους.

Όπως ήδη αναφέραμε, ο αγώνας του Ιερεμία ήταν απέναντι στους αρχηγούς, τους ιερείς και τους ανθρώπους οι οποίοι πίστευαν ότι επειδή είναι ο εκλεκτός λαός του Θεού, τα παιδιά του Αβραάμ, ο λαός της διαθήκης, η σχέση τους με τον Κύριο ήταν άριστη. Τι τρομερή απάτη, από την οποία όμως κινδυνεύουμε και εμείς ως σπέρμα του Αβραάμ (Γαλ. 3/γ' 29) και θα πρέπει επίσης να προσέχουμε.

Ποιο είναι το μήνυμα των παρακάτω εδαφίων; Πώς μπορούμε να εφαρμόσουμε αυτές τις αρχές στην προσωπική μας σχέση με τον Κύριο; (Ιερ. 6/ς' 20, 7/ζ' 1-10).

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Διαβάστε Ιερ. 7/ζ' 9,10. Καλύτερο παράδειγμα του τι σημαίνει «φθηνή χάρη» δεν υπάρχει. Διαπράττουν όλες αυτές τις αμαρτίες, και μετά πηγαίνουν στο ναό και «λατρεύουν» τον αληθινό Θεό ζητώντας συγχώρηση για τις αμαρτίες τους! Δεν μπορούμε να κοροϊδεύουμε τον Θεό. Αν δεν άλλαζαν τη ζωής τους, ιδιαίτερα τον τρόπο με τον οποίο συμπεριφέρονταν στους αδύναμους, θα αντιμετώπιζαν σκληρή κρίση.

Αυταπατόνταν πιστεύοντας ότι μπορούσαν να ζητούν συγχώρηση από τον Θεό, ενώ συνέχιζαν τις άνομες πράξεις τους αγνοώντας τους όρους της διαθήκης και εμμένοντας στις αμαρτίες τους.

ΣΚΕΨΗ: Ποια διαφορά υπάρχει σε αυτήν την προειδοποίηση του Ιερεμία και στα λόγια του Ιησού στο Ματθ. 9/θ' 12; Γιατί είναι σημαντικό να γνωρίζουμε τη διαφορά;

Τρίτη 22 Δεκεμβρίου

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

«Άρα λοιπόν έκαστος ημών περί εαυτού θέλει δώσει λόγον εις τον Θεόν» (Ρωμ. 14/ιδ' 12).

Μεγάλο μέρος του βιβλίου του Ιερεμία απευθύνεται στο έθνος ως σύνολο. Πολλές φορές μιλούσε για τον Ισραήλ και τον Ιούδα συλλογικά ως την «άμπελον εκλεκτήν» (Ιερ. 2/β' 21) του Θεού ή «ηγαπημένη» του Κυρίου (Ιερ. 11/ια' 15, 12/ιβ' 7), η «κληρονομία» του Θεού (Ιερ. 12/ιβ' 7-9), ο «αμπελώνας» Του (Ιερ. 12/ιβ' 10) και το «ποίμνιον» Του (Ιερ. 13/ιγ' 17). Σίγουρα σ' αυτό το βιβλίο βλέπουμε το κάλεσμα του Κυρίου προς όλον τον λαό Του.

Το ίδιο φυσικά βλέπουμε και στην Καινή Διαθήκη, όπου η εκκλησία γίνεται κατανοητή με μία συλλογική έννοια (δείτε Εφεσ. 1/α' 22, 3/γ' 10, 5/ε' 27).

Ωστόσο, η σωτηρία είναι προσωπικό και όχι συλλογικό ζήτημα. Δεν σωζόμαστε ως σύνολο. Όπως η εκκλησία στην Καινή Διαθήκη, έτσι και το έθνος του Ιούδα αποτελούταν από άτομα, και εδώ είναι που τίθεται το πραγματικό ζήτημα, στο άτομο. Το γνωστό εδάφιο στο Δευτ. 6/ς' 5, «Και θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, και εξ όλης της δυνάμεώς σου» αν και ειπώθηκε σ' όλον το λαό, είναι γραμμένο σε ενικό αριθμό. Ο Θεός μιλάει στον καθένα ξεχωριστά. Στο τέλος, ο καθένας από εμάς θα δώσει προσωπικά λόγο στον Θεό. Το ίδιο βλέπουμε και στο βιβλίο του Ιερεμία.

Τι μας λένε τα παρακάτω εδάφια για τη σημασία του κάθε ατόμου, και της προσωπικής σχέσης με τον Κύριο;

Ιερ. 17/ιζ' 7.....

.....

Ιερ. 17/ιζ' 10.....

.....

Ιερ. 29/κθ' 13.....

.....

Ιερ. 9/θ' 23,24.....

.....

Παρότι σ' όλη την Αγία Γραφή γίνεται λόγος για τη συλλογική φύση της εκκλησίας του Θεού, η πίστη είναι προσωπικό ζήτημα, είναι η προσωπική επιλογή του καθενός να υποτάσσεται καθημερινά στον Κύριο και να προχωρά με πίστη και υπακοή.

ΣΚΕΨΗ: Σίγουρα ο καθένας μας θα δώσει λόγο για τη δική του ζωή, ωστόσο πώς μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι κάνουμε το μέγιστο για να εμψυχώσουμε και να ενθαρρύνουμε άλλους; Ξέρετε κάποιον που αυτή τη στιγμή χρειάζεται να ακούσει λόγια εμψύχωσης;

Τετάρτη 23 Δεκεμβρίου

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ

Ποια ήταν μία από τις μεγάλες αμαρτίες για την οποία ο Ιερεμίας τους επέπληττε συνεχώς; (Ιερ. 10/1' 1-15).

.....

.....

.....

Το ενδιαφέρον σ' αυτά τα εδάφια δεν είναι απλώς μόνο ο τρόπος με τον οποίο ο προφήτης δείχνει πόσο μάταια και ανούσια είναι τα είδωλα, αλλά και το πώς τα αντιπαραθέτει με τον ζωντανό Θεό.

Αυτά τα πράγματα είναι ανίσχυρα, άχρηστα, κενά και ψεύτικα, σε αντίθεση με τον Κύριο που δημιούργησε τους ουρανοί και τη γη! Εκείνος θα υπάρξει αιώνια, ενώ τα είδωλα θα εξαφανιστούν για πάντα. Επομένως, ποιον πρέπει να λατρεύουμε και να αφιερώσουμε τη ζωή μας; στα ανίσχυρα, μάταια, και ψεύτικα είδωλα, ή στον Κύριο ο Οποίος με τη δύναμή Του δημιούργησε και συντηρεί το σύμπαν; Η απάντηση είναι προφανής.

Όσο όμως προφανής κι αν είναι η απάντηση, είναι γεγονός ότι ο κίνδυνος της ειδωλολατρίας παραμένει. Μπορεί σήμερα να μην κινδυνεύουμε από την ειδωλολατρία της εποχής του Ιερεμιά, αλλά κινδυνεύουμε από τους θεούς της εποχής μας. Αυτοί οι θεοί μπορεί να είναι οτιδήποτε αγαπάμε πιο πολύ από τον Θεό, καθώς ό,τι «λατρεύουμε» (και λατρεία δεν είναι μόνο υμνωδίες και προσευχές) γίνεται θεός μας, κι έτσι πράττουμε την αμαρτία της ειδωλολατρίας.

Ποια πράγματα κινδυνεύουμε να κάνουμε ειδωλά μας; Τι γίνεται με τις ψηφιακές συσκευές, τα χρήματα, τη δόξα, ακόμη και τους ανθρώπους; Κάντε μία λίστα με όλα τα πιθανά είδωλα και αναρωτηθείτε: Εν τέλει τι προσφέρουν για τη σωτηρία μας;

.....

.....

.....

Φυσικά, γνωρίζουμε ότι τίποτε από τα παραπάνω δεν αξίζει τη λατρεία μας. Ξέρουμε πολύ καλά πως ό,τι προσφέρει αυτός ο κόσμος, οτιδήποτε έχουμε κάνει είδωλο, δεν μπορεί να ικανοποιήσει τη ψυχή μας και να μας λυτρώσει. Παρότι τα γνωρίζουμε όλα αυτά, εάν δεν προσέξουμε και δεν έχουμε συνεχώς στο νου μας τον Ιησού και ό,τι έκανε και κάνει για εμάς, μπορούμε πολύ εύκολα να παρασυρθούμε από τη σύγχρονη μορφή της ειδωλολατρίας, την οποία τόσο σθεναρά πολέμησε ο Ιερεμίας.

ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ

«Στα τελευταία χρόνια της αποστασίας του Ιούδα οι νουθεσίες των προφητών ελάχιστη φαινόταν να έχουν σημασία, και όταν τα στρατεύματα των Χαλδαίων ήρθαν να πολιορκήσουν την Ιερουσαλήμ την τρίτη και τελευταία φορά, οι ελπίδες κατέρρευσαν στην κάθε καρδιά. Ο Ιερεμίας προείπε την ολοσχερή καταστροφή, και εξαιτίας της επιμονής του να παραδοθούν, ρίχθηκε τελικά στη φυλακή. Ο Θεός όμως δεν εγκατέλειψε στην απογοήτευση το πιστό υπόλοιπο που απέμεινε στην πόλη. Και όταν ακόμη ο Ιερεμίας κρατείτο κάτω από αυστηρή επιτήρηση από εκείνους που χλεύαζαν τα μηνύματά του, είχε δεχθεί καινούριες αποκαλύψεις σχετικά με την προθυμία του Ουρανού στο να συγχωρεί και να σώζει.» Ε. Χουάιτ, Π.Β. σ. 320.

Ακόμη και μέσα στην αποστασία, ο Θεός είχε πάντοτε ένα πιστό υπόλοιπο, όσο λίγοι κι αν ήταν αριθμητικά. Ο Ιερεμίας, όπως και οι περισσότεροι προφήτες, έδινε έμφαση στην αποστασία και στους άπιστους – επειδή ο Κύριος ήθελε να τους σώσει – αλλά σε όλη την ιερή ιστορία βλέπουμε ότι ο Κύριος είχε πάντοτε ένα πιστό σε Αυτόν υπόλοιπο. Αυτό φυσικά θα ισχύει και μέχρι το τέλος του κόσμου (δείτε Αποκ. 12/ιβ' 17).

Πώς βλέπουμε το πιστό υπόλοιπο στο Ιερ. 23/κγ' 1-8; Πώς εφαρμόζεται στην εποχή της Καινής Διαθήκης; (Δείτε επίσης Ιερ. 33/λγ' 14-18.)

.....
.....
.....
.....
.....

Για τα εδ. 5-7 οι σχολιαστές αναφέρουν ότι πρόκειται για μία Μεσσιανική προφητεία, μία προφητεία για τη σωτηρία των πιστών παιδιών του Θεού. Μετά τη Βαβυλωνιακή εξορία, επέστρεψε ένα υπόλοιπο, ωστόσο η επιστροφή τους δεν ήταν ένδοξη. Οι σκοποί του Θεού θα εκπληρώνονταν από τον «βλαστόν δικαιοσύνης», το Βασιλιά από τη γενιά του Δαβίδ.

Αυτή η προφητεία έχει κατά μέρος εκπληρωθεί στην πρώτη έλευση του Ιησού (δείτε Ματθ. 1/α' 1, 21/κα' 7-9, Ιωάν. 12/ιβ' 13). Ωστόσο, θα βρει την απόλυτη εκπλήρωσή της με τη Δευτέρα Παρουσία (δείτε Δαν. 7/ζ' 13,14), όταν όλοι οι πιστοί, το αληθινό Του υπόλοιπο, θα απολαύσουν αιώνια την ειρήνη και την ασφάλεια. Η λύτρωση που αρχικά συμβολίστηκε με την Έξοδο από την Αίγυπτο, θα είναι ολοκληρωτική, και αιώνια.

ΣΚΕΨΗ: Πού στηρίζετε τις ελπίδες σας; Πώς μπορείτε να εμπιστευέστε περισσότερο στις υποσχέσεις του Θεού για την εκπλήρωσή τους στη ζωή σας; Έχετε τίποτα άλλο πιο σημαντικό;

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

Πριν από πολλά χρόνια, ένας ποιμένας της εκκλησίας, ο W. D. Frazee έκανε ένα κήρυγμα με τίτλο «Νικητές και Ηττημένοι». Αναφέρθηκε στη ζωή διάφορων Βιβλικών χαρακτήρων και στη συνέχεια έκανε την εξής ερώτηση για τον καθένα από αυτούς: Ήταν νικητής ή ηττημένος;

Για παράδειγμα, αναφέρθηκε στον Ιωάννη τον Βαπτιστή που έζησε μία μοναχική ζωή στην έρημο. Μπορεί να είχε κάποιους ακόλουθους, ωστόσο δεν ήταν πολλοί συγκριτικά με του Ιησού. Και φυσικά ο Ιωάννης πέρασε τις τελευταίες μέρες της ζωής του σε μία σκοτεινή φυλακή, μέχρι την ημέρα που τον αποκεφάλισαν (Ματθ. 14/1δ'). Αφού αναφέρθηκε σ' όλα αυτά, ο Frazee ρώτησε: «Ο Ιωάννης ήταν νικητής ή ηττημένος;»

Όσον αφορά τον προφήτη Ιερεμία, πόσο ευτυχισμένη ήταν η ζωή του; Υπέφερε τόσο πολύ που θρήνησε. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, οι ιερείς, οι προφύτες, οι βασιλείς, και ο λαός, όχι απλώς δεν άρεσαν τα μηνύματά του αλλά και αγανάκτησαν. Θεωρήθηκε μάλιστα από τους συμπατριώτες του προδότης. Στο τέλος, η καταστροφή για την οποία προειδοποιούσε σε όλη του τη ζωή, ήρθε επειδή ο λαός απέρριψε τα λόγια του. Τον έριξαν σε έναν λάκκο με την ελπίδα ότι θα πέθαινε. Είδε το έθνος του να εξορίζεται και την Ιερουσαλήμ και το ναό να καταστρέφονται. Βλέποντάς το από ανθρώπινη πλευρά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι τα πράγματα ήταν πολύ άσχημα για τον Ιερεμία, και ότι έζησε μία δυστυχισμένη ζωή.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Ο Ιερεμίας ήταν νικητής ή ηττημένος; Εάν ήταν νικητής, τι δείχνει αυτό για το πόσο σημαντικό είναι να μην κρίνουμε με τα πρότυπα του κόσμου; Με ποια κριτήρια κατανοούμε το σωστό από το λάθος, το καλό από το κακό, την επιτυχία από την αποτυχία;
2. Πώς βλέπουμε τη ζωή και τη διακονία του Ιησού να προεικονίζεται στον Ιερεμία; Ποιοι είναι οι παραλληλισμοί;
3. Σε αυτήν την μελέτη είδαμε τον κίνδυνο που υπάρχει στη λατρεία όταν δεν υπάρχει αλλαγή στην καρδιά. Ποια είναι η πραγματική χάρη σε αντίθεση με τη φθηνή, ανάξια, και απατηλή, για την οποία προειδοποιούμαστε;